„Töest?“ küsis Kaarel; „kulla, pai, siise Liisa, ega see ometi sinu tõsine nõun ei ole?“

„Mis siis muud!“ hüüdis mossis näuline pruut; „ega sa sest ju ka suuremat ei hooli! Lähed ju wõerale maale!“

„Lähen küll, aga tulen ikka ka tagasi,“ ütles Kaarel, oma pitkaldase kombe järel sõnu wenitades, nagu oleks t'al tükk künapit näpu wahel. Jutul oli nüüd mõni minut pause; muud kui tassides kõlin, lõmpsimine ja matsatamine oli kuulda. „Siga sööb, laud laulab,“ mõtles tuim, aga tähelpanija Karla ja tõmbas kolmandama paberossi.

Ülsna närides ütles nüüd Põrksa-Anni — Kaarel wahtis seal juures rääkija määrind jakki—: „Tahab Karla wägise reisida, las' katsub õnne! Küll ta peagi tagasi tuleb.“ — „Aga kui ta läheb Kuuramaale, kus need karud elawad, ehk Türgimaale, kus kapsta peade asemel inimeste päid raiutakse, siis ma teda enam elusalt näha ei saa!“ hüüdis Liisa, sepiku klampar pahemas käes, kohwi tass paremas.

„Ega surnud ka mitte,“ ütles Anni, oma musta sitsi silitades.

„Aga kus jäewad siis pulmad?“ küsis Liisa tükki aja järel, kui ju poole klampari oli nahka pannud.

„Pulmad saawad ikka ju peetud,“ wastas Anni niisamma pitka wahe järel. — „Ega siis ilma peigmeheta pulmi ei peeta,“ ütles jälle Liisa, kui sepiku klampar hoopis otsas oli, pühkis wõised sõrmed juukstes puhtas, pani tassi kummuli ja nuuskas siis seesamma käega nina, lärts wastu maad wisates, sest t'al oli nohu. Paari päewa eest oli ta oma kõrwu-peigmehega, Loigu-Peedi ga, salaja magust juttu ajanud, märjas õues külmetades oli talle sulg ninakesse sigimud. — „Kas sa töeste arwad, et Karla kaugemale kui 10 wersta julgeb reisida? Ei ta seda ei tee mitte!“

„Miks mitte?“ küsis Kaarel natuke järsku.

„Aga kui röömlid tulewad, mis siis? Siis sa jooksed ju eest ära!“

„Oh et naad tulekssid, küll ma neile näitaksin!“ — Ta ajas ennast sirgeste, tõmbas käed rusikasse ja tagasi astudes sattus oma pahema jalaga otse Sulbi-Tiiu kleidi sabasse, nii et see käris.

„Oih, mu kallis kleit!“ kilkas Tiiu.

Kaarel põrkas tagasi ja juhtus nii õnnetumalt wastu lauda lükkama, et see wildakile Liisa ja Polli sülle kõik mustad ja walged wedelikud piisutas, mis aga weel tassides ja kannude põhjas oli, osalt weel õige pala. „Ai!“ kisas Liisa — „wui!“ kilkas Polli.

Eesti-maa rahwa Kalender 1889, lk. 27